

Arrest

nr. 49587 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 juni 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Bulgaarse nationaliteit, komt op 27 februari 2000 België binnen en dient op 29 februari 2000 een asielaanvraag in.

Op 23 mei 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

Op 7 augustus 2000 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen deze beslissing tekent verzoekster beroep aan bij de Raad van State die bij arrest nr. 98 815 van 12 september 2001 dit beroep verwerpt.

Op 21 januari 2010 dient verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving als echtgenote in.

Zij wordt in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 10 juni 2010 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Y. G. (...)

geboren te (...)

van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg het verblijf in functie van haar echtgenoot, dhr. Y. O. R. (...).

De echtgenoot van betrokkene voldoet niet meer aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarom werd er volgens art. 42 bis van de wet een einde gesteld aan zijn verblijf.

Bij gebrek aan enig verblijfsmotief die mevrouw in eigen hoofde zou kunnen uitoefenen, dient overeenkomstig art 42ter §1,1° van diezelfde wet ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van de betrokkene aangezien er een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd heeft."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van het artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat haar echtgenoot niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 VW.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat haar echtgenoot zijn zelfstandige activiteit zou stopgezet hebben en sinds 19.03.2010 leefloon zou ontvangen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij en haar echtgenoot werkwilbig zijn en in België op zoek zijn naar een tewerkstelling als werknemer nu haar echtgenoot zijn zelfstandige activiteit noodgedwongen diende te beëindigen wegens onvoldoende commercieel succes."

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoekster bij de uiteenzetting van haar middel in gebreke blijft uiteen te zetten om welke redenen zij de door haar aangehaalde artikelen geschonden acht, waardoor naar het oordeel van verwerende partij, deze onderdelen van het middel als onontvankelijk dienen te worden beschouwd. Verder laat verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Verwerende partij is dus van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt volgens verwerende partij geen verband met de inhoudelijke juridische en feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 40, § 4, 1^o *inuncto* artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing betekent niet dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. *In casu* heeft de gemachtigde vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden en werd er een einde gesteld aan zijn verblijf en dit geheel overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoeksters echtgenoot werd op 26 oktober 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart op basis van zijn activiteiten als zelfstandige. Na onderzoek werd vastgesteld dat hij zijn zelfstandige activiteiten heeft stopgezet op 15 november 2009. De echtgenoot van verzoekster werd daarom op 30 maart 2010 uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn actuele situatie en dit om te verifiëren of hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De echtgenoot van verzoekster legt daarop een OCMW-atteest voor waaruit kan worden afgeleid dat hij sedert 19 maart 2010 een leefloon ontvangt. Verwerende partij wijst erop dat aangezien de echtgenoot van verzoekster niet in staat is om in zijn eigen onderhoud te voorzien en hij sedert enkele maanden leeft van sociale bijstand hij onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden gesteld door artikel 40, § 4, 1^o van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster haar verblijfsrecht verkreeg in functie van dat van haar echtgenoot is het niet meer dan logisch dat, wanneer het verblijfsrecht van de echtgenoot wordt beëindigd ook aan het verblijf van verzoekster een einde wordt gesteld. De *in casu* bestreden beslissing werd rechtmatig genomen zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

2.3. In haar memorie stelt verzoekster enkel dat verwerende partij nalaat de door verzoekster ingeroepen argumenten te weerleggen met name dat verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren en minstens verzoekster had moeten horen hieromtrent. Bovendien is verzoekster volledig ter goeder trouw nu zij en haar echtgenoot in België op zoek zijn naar tewerkstelling als werknemer nadat hij zijn zelfstandige activiteit noodgedwongen diende te beëindigen wegens onvoldoende commercieel succes.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip

“afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster een verblijfsrecht kreeg in functie van haar echtgenoot. Deze echtgenoot voldoet niet meer aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet waardoor er op basis van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet een einde gesteld werd aan zijn verblijf. Bij gebrek aan enig verblijfsmotief dat mevrouw in eigen hoofde zou kunnen uitoefenen, dient een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van verzoekster aangezien er een einde gesteld werd aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als echtgenote van een burger van Unie zijnde de heer Y. O., die een verblijfsrecht verkreeg als zelfstandige.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40 bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt op basis van artikel 42bis, §1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;
(....)”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 21 januari 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als echtgenote van een zelfstandige heeft ingediend en dat zij in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Het gegeven dat verzoeksters echtgenoot die zij heeft vervoegd, niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als zelfstandige en evenmin als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dat het verblijf van verzoeksters echtgenoot dienvolgens werd beëindigd, wordt tevens gesteund door het administratief dossier. Verzoekster ontkent dit geenszins. Zij stelt enkel dat zij volledig te goeder trouw is nu zij en

haar echtgenoot werkwillic zijn en in België op zoek zijn naar een tewerkstelling als werknemer nadat haar echtgenoot zijn zelfstandige activiteit noodgedwongen diende te beëindigen wegens onvoldoende commercieel succes. De Raad wijst er echter op dat werd vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 49 586 van 14 oktober 2010. Aangezien verzoekster haar verblijfsrecht verkreeg in functie van haar echtgenoot, die momenteel niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, kon verwerende partij dus in alle redelijkheid en op grond van de wettelijke bepalingen terzake overgaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat waar verzoekster stelt dat zij en haar echtgenoot werkwillic zijn en in België op zoek zijn naar een tewerkstelling als werknemer, wijst de Raad erop dat verzoekster hier geen enkel bewijs van bijbracht zodat het niet aan verwerende partij kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met deze informatie.

Zoals blijkt uit het administratief dossier is de gemachtigde van de staatssecretaris uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dit in alle redelijkheid. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt ook geen manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij.

Waar verzoekster stelt dat haar rechten van verdediging ernstig geschonden werden, daar zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805 ; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007 ; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985 ; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*Cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167 887 ; *cf.* ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 42*ter* van de Vreemdelingenwet en is gestoeld op het feit dat een einde gesteld werd aan het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekster. De bestreden beslissing is dus niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

Waar verzoekster nog van mening zou zijn dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is doordat zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren, wijst de Raad erop dat verzoekster wel degelijk de mogelijkheid had haar argumenten te formuleren. Verzoekster heeft haar aanvraag tot verblijf ingediend in functie van haar echtgenoot. Haar echtgenoot heeft op 5 oktober 2009 een verklaring tot inschrijving als zelfstandige ingediend. Hij legde hiervoor een volledig uittreksel van de gegevens van een onderneming rechtspersoon, een attest d.d. 18 augustus 2009 van overdracht van aandelen, een aanwijzing van de aandeelhouder en een attest van 18 augustus 2009 waaruit blijkt dat hij meewerkend vennoot is, neer. Op 13 april 2010 is haar echtgenoot in kennis gesteld van een schrijven van verweerder waarbij hem uitdrukkelijk werd gevraagd stukken over te maken betreffende zijn actuele activiteiten. In dit schrijven werd eveneens verwezen naar artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet en werd hem gewezen op het risico zijn recht van verblijf te verliezen bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België. Verzoeksters echtgenoot werd uitdrukkelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken. Hieruit blijkt dat verzoekster, in tegenstelling tot wat zij beweert, wel degelijk de kans heeft gehad om haar zaak via haar echtgenoot te verdedigen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET